

tinget, at Spørgsmaalet om en Paaligning af de faste Grundskatter efter det ny Lovforslag, vi have til Behandling, ikke i mindste Maade behøver at staa i Sammenhæng; for det første ikke med Formue- og Indkomstskatten — det er en Selvfølge — men heller ikke en Gang med det Spørgsmaal, om de faste Grundskatter, som fremdeles skulle svares til Staten efter Afskrivingen, skulle svares efter Ejendomsskyld. Der var ikke det mindste i Vejen for, at vi udmærket godt kunde blive ved at benytte Hartkornet som Grundlag for Kommuneskatterne, selv om vi gik over til at svare vore faste Grundskatter til Staten efter Reglerne i Forslaget om Ejendomsskyld, saa det er ingen Nødvendighed at gaa til en Omlægning af Grundlaget for de faste Ejendomsskatter til Kommunerne, selv om vi vedtage de to Lovforslag, hvis Behandling vi nu ere færdige med. Jeg har hermed paa ingen Maade sagt, at det skulde være retfærdigere at blive ved det bestaaende Grundlag, Hartkornet, for Kommunernes Vedkommende, jeg har blot villet gøre opmærksom paa, at der ikke i og for sig er en nøje og uløselig Forbindelse mellem de to Ting. Det ligger simpelt hen ogsaa deri, at vi endnu i de første 15 Aar efter den 1ste Juli 1903 skulle blive ved at regne med Hartkornet som delvist Skattegrundlag omkring i Kommunerne. Selvfølgelig kan man saa, hvis man foretrækker det, blive ved at svare det altsammen, og jeg skal ikke nægte, at jeg er enig med den sidste ærede Taler og flere i, at Skattekommissionens Forslag paa mange Maader og specielt over for Kommunerne havde et Fortrin. Jeg kan ikke undlade at gøre opmærksom paa, at efter min Mening havde Skattekommissionens Forslag det store Fortrin, at det aldeles ikke rørte ved Grundskatterne. Jeg vilde have anset det for heldigt, at vi havde ført Skattekommissionens samlede Forslag ud i Livet, og at vi da Aaret efter, hvis vi havde fundet det heldigt og nødvendigt, havde taget fat paa en Løsning af Spørgsmaalet om vore Grundskatter, thi dette var fuldstændig uafhængigt af de Forslag, som Skattekommissionen kom med, og som vi i Fjor forhandlede og vedtog.

Nu skulle vi altsaa ikke alene løse Spørgsmaalet om Formue- og Indkomstskatten, men ogsaa til at løse Spørgsmaalet om ny Regler for vore Grundskatter, ikke alene for vore Grundskatter til Staten, men ogsaa for vore Grundskatter til Kommunerne. Det er klart, at Opgaven derved

er bleven ulige vanskeligere. Jeg maa tilstaa, at det i nogen Grad har forundret mig, at der har været saa megen Tale om de to første Lovforslag, navnlig da om det første. Thi jeg synes, at det, som nu efter alle de Forhandlinger, der ere førte i tidligere Aar, egentlig er det vigtigste, det egentlig bærende, i alt Fald for mit Vedkommende, er, at vi for i det hele taget at faa Spørgsmaalet om Formue- og Indkomstskat til Staten løst, ogsaa samtidig skulle gaa ind paa at bestemme, efter hvilke ny Regler de 18 Mill. Kr. eller, hvis vi holde os til Landet alene, de 13 Mill. Kr., som udskrives af faste Ejendomme, fremtidig skulle udskrives. Og det er jo intet lille Spørgsmaal, at vi for Fremtiden skulle have helt ny og ukendte Regler for disse 13 Mill. Kr.s Paaligning paa Kommunerne, det er jo et meget større Spørgsmaal end Spørgsmaalet, om vi skulle svare de 2 Mill. Kr., som der er Tale om, efter Ejendomsskylden til Staten, thi det betyder jo sammenlignet med alt det, der skal svares til Kommunerne efter de samme Regler, saa uendelig lidt. Jeg maa tilstaa, at jeg havde egentlig gerne set, at vi havde taget Formue- og Indkomstskatten til Staten, og jeg havde heller ikke noget imod, at vi toge Ejendomsskylden til Staten, og havde ført det ud i Livet og set, hvordan det havde virket, og om det ny Grundlag for faste Skatter, Ejendomsskylden, kunde virke tilfredsstillende og retfærdigt, inden man var gaaet over til at bestemme, at ogsaa samtlige Kommuneskatter, altsaa for Landets Vedkommende disse 13 Mill. Kr., skulde svares efter de samme Regler. For ikke at blive misforstaaet vil jeg sige, at det selvfølgelig knap vil blive 13 Mill. Kr.; naar vi faa et Tilskud af 812,000 Kr., bliver der noget mindre at svare, men saa forfærdelig meget mindre bliver det jo ikke, og vi skulle huske paa, at ogsaa Kommuneskatterne temmelig sikkert blive ved at stige. Jeg er jo klar over, at vi, eftersom hele Stillingen er, og eftersom Sagen ligger for, ere nødte til ogsaa at gaa til en Løsning af Spørgsmaalet om ny Regler for Beskatning af faste Ejendomme til Kommunerne, og naar vi da skulle overveje dette Spørgsmaal og se at finde den heldigste Form, hvorunder det lader sig gøre at benytte de ny Regler, som vi her beskæftige os med, og som der altsaa er Tale om at indføre med Hensyn til Beskatningen af faste Ejendomme, specielt til Kommunerne, er det ikke af Vejen at gøre sig klart, hvad en Ejendomsskyld er, saaledes som det nu foreligger skitseret i det Lov-